Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15de Marts 1890. 39te Aargang.

Tale af Præsident George Q. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden, den 20de Oktober 1889.

Jeg vil læse en Del af det 11te Kapitel af Pauli Brev til Hebræerne:

„Men Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbevisning om det, som ikke sees.

Ved den fik de Gamle godt Vidnesbyrd.

Ved Tro forstaa vi, at Verden er bleven beredt ved Guds Ord, saa at de Ting, som sees, ere blevne af dem, der ikke vare tilsyne.

Formedelst Tro offrede Abel Gud et bedre Offer end Cain, og for den fik han det Vidnesbyrd, at han var retfærdig, idet Gud bevidnede sit Velbehag i hans Gaver; og ved den taler han endnu, alligevel han er død.

Formedelst Tro blev Enoch borttagen, at han ikke skulde se Døden, og blev ikke funden efterdi Gud havde taget ham bort; thi før han blev borttagen, havde han det Vidnesbyrd, at han behagede Gud.

Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham.

Formedelst Tro var det, at Noa, advaret af Gud om det, som endnu ikke saaes, frygtede Gud, og beredte Arken, til sit Huses Frelse; ved den fordømte han Verden, og blev Arving til Retfærdigheden af Troen.

Formedelst Tro var Abraham lydig, der han blev kaldet, i at udgaa til det Sted, som han skulde tage i Arv; og han gik ud, dog han ikke vidste, hvor han kom.

Formedelst Tro opholdt han sig i Forjættelsens Land, som i et fremmed, boende ude i Pauluner med Isaak og Jakob, som vare Medarvinger til samme Forjættelse; thi han forventede den Stad, som har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbejder er Gud.

Formedelst Tro fik Sara Kraft til at undfange, og fødte over hendes Alders Tid; thi hun agtede ham at være trofast, som havde lovet det."

Paulus fortsætter saaledes, som beskrevet i efterfølgende Vers, og nævner

mange Ting, som ere blevne udførte formedelst Tro, og derefter siger han:

„Dog hvi skal jeg tale mere? Tiden vilde jo fattes mig, hvis jeg fortalte om Gideon, om Barak, og Samson og Jefthа, om David og Samuel og Profeterne, hvilke formedelst Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, erholdt Forjættelser, stoppede Løvers Mund, slukte Ildens Kraft, undflyede Sværdets Od, bleve stærke efter Skrøbelighed, bleve vældige i Krigen, bragte Fjendernes Lejre til at vige.

Kvinderne fik deres Døde igjen, opstandne; Andre bleve udspilede til Pinsel, og toge ikke mod Befrielse, at de maatte erholde en herligere Opstandelse.

Andre prøvede Bespottelser og Hudstrygelser, tilmed Lænker og Fængsel; de bleve stenede, gjennemsaugede, fristede, henrettede med Sværd, gik omkring i Faare- og Gedeskind, lidende Mangel, betrængte, mishandlede (dem var Verden ikke værd), omvankende i Ørkener, paa Bjerge og i Jordens Huler og Kløfter.

Og disse alle, enddog de havde Vidnesbyrd for deres Tro, naaede ikke Forjættelsen, efterdi Gud havde udseet noget Bedre for os, at de ikke skulde fuldkommes uden os."

Hele Kapitlet er indholdsrigt, hvilket er Tilfældet med alle de hellige Skrifter, da de indeholde Guds Ord. Dette Kapitel giver os en tydelig Forklaring om hvad som kan blive udført ved Tro. Jeg har ved enkelte Lejligheder kommet til den Tanke, at nogle af de Sidste-Dages Hellige ikke vurdere Troens Kraft, som de burde gjøre, men at de tænke saaledes: at om visse Forudsigelser, ifølge deres Anskuelse, fra et naturligt Standpunkt, ikke synes at ville blive opfyldte, saa er det ikke værd at forvente Opfyldelsen deraf. Med andre Ord: Der eksisterer blandt os en alt for stor Tilbøjelighed til at lade de nærværende Forhold have Indflydelse paa vort Sind, istedetfor at øve Tro. Jeg har hørt at der er nogle af de Hellige, som ere modfaldne formedelst de Forhold som nu trykke os, og ere tilbøjelige til kun at se paa den mørke Side — at forvente en Ulykke, samt at forestille sig at noget helt vanskeligt vil indtræffe, og at det er umuligt for os at undgaa det, og derfor aldeles unødvendigt at gjøre nogle Anstrængelser i saa Henseende.

Jeg veed ikke hvor almén denne Følelse er. Jeg har ikke personlig mødt Nogen, som har udtalt sig i denne Retning, muligvis begrundet paa at jeg ikke har kommet i Berørelse med dem som nærer saadanne Tanker, eller om de have næret dem, have de dog ikke yttret sig til mig desangaaende. Men jeg har dog ofte hørt, at saadanne Følelser eksisterer blandt de Hellige.

Mine Brødre og Søstre! Jeg ønsker at sige Eder, at dette Værk, fra dets Begyndelse og indtil nu, har mødt med Alt, som Mennesker ville kalde naturligt; det vil sige at Udfaldet har ikke blevet i Overensstemmelse med Menneskers Mening eller Opfattelse desangaaende. Om de Sidste-Dages Hellige havde i Begyndelsen troet, hvad som, af Verdens Mennesker, blev sagt angaaende denne Kirke og Evangeliets Forkyndelse, vilde de have forholdt sig helt stille og underkastet sig den Undergang som fra et naturligt Standpunkt syntes at vente dette Værk. Men det var ikke Aanden af ham, som Gud udvalgte til at lægge Grundvolden for dette Værk — Profeten Josef Smith. Det var ikke Aanden af de som vare forenede, med ham i dets Grundlægning. De vare fulde af Tro. Jeg har hørt det bevidnet af dem som vare nærværende,

naar denne Kirke ikke havde flere Tilhængere end som kunde rummes i et lille Værelse, at de Ældste allerede da med Bestemthed forudsagde om det som vi nu se. De forudsagde ved Profetiens Aand, som Herren udgød over dem. Udviklingen og Fremgangen af dette Værk og de store og mægtige Følger af Evangeliets Forkyndelse til Jordens Indvaanere. Noget større Bevis kan ikke fordres angaaende Josef Smiths Mission og hans profetiske Kaldelse end de Forudsigelser, som han i Kirkens tidligste Dage udtalte om dette Værks Fremtid.

Længe forend nogen Lærdom angaaende Indsamlingen var kjendt, endmindre forkyndt som en Troesartikel, hentydede Profeten Josef Smith dertil, som man vil finde ved noje at betragte de Aabenbaringer som han erholdt. De tyde paa at Guds Folk ville blive indsamlede fra langt fraliggende Lande, og at Zion derved ville blive opbygget paa Jorden.

Han forkyndte for Folket paa det tydeligste angaaende disse Ting, og de som havde Tro fortrostede sig derpaa. Uagtet de Hellige vare overfaldne af Pøbelen,. og deres Ejendele vare blevne dem fratagne, deres Huse lagte i Aske, deres Agre og Haver ødelagte, deres Kvæg dræbte, og de selv vare blevne drevne fra deres Besiddelser, saa tabte de dog aldrig af Sigte de Profetier, som vare blevne dem forkyndte, angaaende dette Værks Fremtid. De vare under alle deres Lidelser urokkelige i deres Tro. Naar de paa den koldeste Aarstid vare blevne uddrevne fra Missouri, blottet for Alt som kunde gjøre Livet behageligt, ja, til og med det Nodvendige for Livets Ophold, saa erindrede de dog hvad Herren havde lovet sit Folk, og de troede da, ligesaa meget som vi nu med al vor Erfarenhed, tro, at Guds Rige og Kirke vilde tiltage i Antal og Styrke og i Alt, som vilde befordre dets Fremgang, indtil at Gud ved sit Folk ville have udført alle sine Hensigter og Alt, som han havde forudsagt ved sine hellige Profeters Mund.

Der vare visselig Nogle som ikke havde en saadan Tro. De vaklede og tvivlede og de faldt ved Vejen, og tabte deres Tro. De bleve forskrækkede over den alvorlige Modstand, som de mødte og de Trusler som bleve gjorte imod dem. De frygtede for disse Trusler og i Modgangens Time faldt de fra Troen og forlod Kirken, formedelst de ikke troede, at Guds Løfter vilde blive opfyldte. Men de som havde Tro paa Gud og hans Forjættelser, de vaklede ikke. Pobelhobe omringede dem, truede deres Liv og søgte at udrydde dem, men de vedbleve at vandre paa den Vej, som var dem udpeget, fortrostende paa den Gud som havde skabt dem, og hvis Ord de vare overbevidste om ikke kunde fejle. De vare forvissede om at hans Ord ville blive opfyldte og de fortrostede sig derpaa.

Saaledes forholdt det sig, naar de Hellige bosatte sig i Illinois. De havde Vanskeligheder at stride med, som syntes næsten uoverkommelige. De havde til at doje Fattigdom og Sygdom, men de Troende frygtede ikke. De erholdt deres Styrke i Guds Forjættelser givne til dem. De vare formedelst det Vidnesbyrd som de havde erholdt — den Helligaands Vidnesbyrd — forvissede at om de forbleve trofaste, om de holdt sig til Sandheden og forbleve standhaftige i Opfyldelsen af deres Pligter, saa vilde Herren til det yderste opfylde hvad han havde lovet. Og naar Profeten Josef Smith og hans elskede Broder bleve myrdede, af grumme Pøbelhænder, og det syntes at se ud

som om Guds Løfter angaaende Zion ikke vilde blive opfyldte, men at Kirken, da uden en Leder, vilde blive opløst, saa finde vi, at de trofaste Hellige i den mørke Prøvelsens Time, dog fortrøstede sig paa Herrens Løfter. De kunde ikke med deres naturlige Øjne se, eller med deres Forstand fatte, hvad Følgerne vilde blive, men alligevel øvede de Tro til Gud, at han, som havde grundlagt dette Værk, og som havde indtil den Tid draget Omsorg for det, ogsaa fremdeles vilde beskytte og vaage over det, og føre det fremad, indtil det vilde naa den høje Bestemmelse som Herren havde sagt at det skal indtage.

Efterat Gud havde oprejst en anden Leder og tilkjendegivet sin Kraft for Folket, for at vise, at om en Leder havde blevet borttaget, var han dog mægtig til at inspirere en anden Mand til at indtage den Plads, som formedelst Josefs grumme Martyrdom var bleven ledig. Og naar Pøbelhobe atter samlede sig for at omringe de Hellige, og en total Udryddelse syntes at møde dem, da viste det samme Forhold sig som i Missouri — de Trofaste betvivlede ingenlunde Udfaldet. Men der vare Nogle som ikke havde Tro — som ikke havde levet saa, at de for dem selv havde bevaret den levende Tro, som kommer fra Gud. De lod sig skræmme af Fjendernes Trusler og trak sig tilbage fra Kirken og forlod den til den Skjæbne, som efter deres Anskuelse syntes at være uundgaaelig. De rejste til forskjellige Steder. Byerne langs Missisippifloden, vare da næsten udelukkende befolket af Saadanne, som engang havde været Sidste-Dages Hellige, og deres Børn. Men der var en stærk Phalan, uagtet faa i Antal, som aldrig for et Øjeblik betvivlede Fremgangen af Guds Værk. De vare overbevidste om, formedelst det Vidnesbyrd, som Herren havde givet dem, at hvad end vilde indtræffe, Guds Rige og Kirke ville dog rulle frem i stor Magt og ville endnu, ligesom beskrevet af Profeten Daniel, opfylde den hele Jord.

De af os som kunne erindre naar vi vare nødsagede til at overgive Nauvoo, naar Vinteren var saa stræng at Isen byggede en Bro over Missisippifloden, hvorpaa de første Vogne bragte Pionererne over til Jowa, paa den anden Side, veed hvor mørke Skyer, det dengang hang over de Hellige, naar Pøbelen atter omringede de ydre Setlementer og truede at tilintetgjøre os og Alt hvad vi vare i Besiddelse af, om de Hellige ikke vilde overgive det som de formedelst Guds Velsignelse havde erhvervet sig. Det var en Prøvelsens Tid for de Hellige. Vi kunne ogsaa erindre, hvor fyldte af Haab og Mod de Sidste-Dages Hellige vare under disse prøvende Omstændigheder. Ordet kom til dem at begive sig over Missisippifloden og siden vandre ud til en ukjendt Ørken, for at begive sig til — ingen viste hvorhen. Californien var omtalt, som dengang indbefattede hele Landstrækningen fra Klippebjergene og lige til Stillehavet; men hvem kjendte noget til Californien? Hvem kjendte noget til Besværlighederne som Rejsen dertil ville medføre, eller om de Farer, som man ville blive udsat for og som man muligvis ville komme til at udstaa? Hvem havde noget Kundskab om Landet, som man havde til at rejse igjennem? De Sidste-Dages Hellige gik ligesom Paulus beskriver at Abraham gjorde, naar han forlod sit Fødeland og ifølge Herrens Befaling gik, men ikke viste hvor, til et Land, som Gud havde beredt for ham, og som han havde lovet ham og hans Efterkommere til en evig Arv. I de Helliges Erfarenhed var det ikke blot en Abraham,

men det var et helt Folk, som færdedes i Ørkenen, urokkelig i deres Tro, uden Frygt for ukjendte Farer. som Vandringen i Ørkenen maatte bringe; uden Frygt for Fremtiden, endskjøndt de ikke havde Proviant for mere end nogle faa Uger og heller ikke tilstrækkeligt med Klæder og Befordringsmidler. De Sidste-Dages Helliges Tro blev ikke rokket ved disse Omstændigheder. Det var deres Tro til Gud, som opholdt deres Mod.

Vi hører nu ofte Udtalelser om, hvor ubetydelig en Sag det var at komme her til dette Land, og at Rejsen over Sletterne var en Ubetydelighed. Det er visselig saaledes nu. Der fordres ikke megen Anstrængelse til at træde ind i en Jernbanevogn i Burlington, Jowa, (hvilket ikke ligger langt fra det Sted, hvorfra vi begyndte vor Rejse) og siden, med Undtagelse af Ombytning af Vognene i Omaha, helt mageligt hvile sig paa de bekvemme Sæder i Jernbanekupeerne. Det er en meget let og behagelig Rejse. Men paa den Tid, om hvilken jeg taler, var Omstændighederne ganske anderledes. Intet var da kjendt om disse Dale. Jeg taler af Erfarenhed, formedelst jeg, skjønt ganske ung, kom over Sletterne med et af de første Pioneerselskaber og jeg veed hvilken Uvidenhed der eksisterede i de forskjellige Lejre, angaaende Landets Beskaffenhed og Rejsens Bestemmelse. Alt var beroet paa Tro efter vi forlod Nauvoo. De Hellige færdedes fremad, men de havde ingen Anelse om hvorhen, kun at de vandrede mod Vest. De vare ledede, som de ogsaa troede, af Guds Tjenere, og de nærede ikke den mindste Tvivl om hvad Resultatet vilde blive. De vare overbevidste om, formedelst Guds Aands Vidnesbyrd, at de vare Guds Folk og at han vilde lede Alt til det Bedste. Saadan var den Følelse, som fulgte og hvilede over dem, under deres Færden mod det ukjendte Maal. De første Selskaber sendte visselig Kureer tilbage, for at underrette efterfølgende Selskaber om deres Opdagelser. Efterretningerne vare dog ikke meget opmuntrende, med Hensyn til Landets Udseende, og Jordbundens og Klimaets Beskaffenhed, eller om Udsigterne for Fremtiden. Men de, som øvede Tro, betvivlede dog aldrig Herrens Løfter. Efterat den første Vinter var overstaaet og Sæden begyndte at spire frem og give Haab om Muligheden af en Høst, saa kom store Sværmer af Græshopper, som i en eneste Nat ødelagde Sæden paa store Strækninger og efterlod Marken ligesaa bar som det indvendige af min Haand. Udsigterne bleve saaledes overmaade morke naar Græshopperne kom, thi der var knapt nok Proviant til at uddele halve Rationer til Folket her i Byen og Omegn. Men blev Folket vaklende i Troen ved dette? Om der eksisterede nogen saadan Følelse blandt dem, saa hørte jeg aldrig noget derom. Det er sandt, at jeg ikke paa den Tid havde nogen Familiefaders Pligter at udfylde, men jeg erindrer dog meget vel, formedelst min Omgang med de Hellige, at deres Tro forblev urokkelig, og at de ikke forventede nogen Ulykke at indtræffe, som en Følge af disse glubske Insekter fortærede deres spirende Grøde. Og denne deres Tro blev kronet med Velsignelse. Den Almægtige, paa en højst mærkværdig Maade, sendte store Flokke af Maager, som kom i Hundredevis og fortærede Græshopperne. Naar vi Mandag Morgen gik ud til vort Arbejde, efterat have været fraværende fra Markerne om Søndagen (Folket samledes om Søndagen inden Murene til Andagt), saa fandt vi langs ad Grøftkanterne smaa Dynger af døde Græshopper, som

Maagerne havde udspyet. Maagerne havde spist saa meget de kunde og saa udspyet dem, hvorefter de atter spiste saa meget de kunde og udspyede ogsaa dem, og saa fremdeles, saa at disse smaa Dynger saaes overalt langs Grøftkanterne, hvor Græshopperne vare mest talrige. Og saaledes fortsatte Maagerne indtil at alle Græshopperne vare opspiste, hvorefter alle Maagerne forsvandt.

Jeg hentyder til denne Tildragelse, formedelst det var en Prøvelsens Tid. Det syntes som om de Helliges Skjæbne beroede paa den Sommers Høst. Pioneerne havde gaaet tilbage til Vinter Kvarteret, hvor flere tusinde Hellige opholdt sig, som forventede at komme til denne Dal, og her vare de faa som allerede var ankommet. Alle disse stolede paa den tilkommende Høst. Om den havde slaaet fejl, saa kunne vi tænke os hvad Følgerne vilde have blevet, men den slog ikke fejl. Dog blev Folkets Tro prøvet, ja prøvet til det yderste, men Gud kom i Nødens Stund til Redning for sine Børn. Naar Menneskers Magt ikke kunde hjælpe, saa sendte den Almægtige Himlens Fugle de Hellige til Hjælp. Ødelæggeren blev overvunden og Folket frelst fra Undergang. Ved denne Begivenhed erholdt de Hellige et nyt Bevis om Guds Omsorg for dem, samt Følgen af at øve en urokkelig Tro paa ham.

Jeg kunde nævne mange Tildragelser som have indtruffet siden den Tid, som Bevis for de Sidste-Dages Hellige, som her ere forsamlede, paa, at Tro er et meget vigtigt Princip af Religion. Der har aldrig blevet noget udført, uden at det har fordret Tro til at udføre det. De Ældste, som, naar de forkynde Evangeliet, have forenet Virksomhed med Standhaftighed og Tro have altid blevet kronet med Fremgang. Omend Folket, i det Distrikt, hvor de have virket, have været uimodtagelige for Evangeliet, saa have dog de, som have øvet Tro paa Gud og arbejdet med Energi, overvundet alle de Hindringer, som have kommet i deres Vej. Det vilde muligvis undertiden synes som om Vejen var aldeles spærret og at det vilde være umuligt at overvinde det som hindrede. Men om en Ældste, som møder saadanne Hindringer er standhaftig, om han er fuld af Tro, saa vil han finde, at for ethvert Skridt han tager fremad, saa bliver Vejen mere aaben; Besværlighederne forsvinde og Vejen bliver jævnere, og han gaar sejrende fremad, om han kun er standhaftig. Alle som have været paa Mission, har uden Tvivl en Erfarenhed af denne Slags. Jeg kunde, om det var passende, fra min egen Erfaring give mange Beviser for Troens Kraft, naar det ved forskjellige Omstændigheder har forekommet som om det var aldeles umuligt at udføre visse Ting, og dog formedelst Standhaftighed og Tro, samt Tillid til Gud, at han haver Magt til at sende Hjælp og Befrielse til dem, som søge derefter, har Alt blevet udført som kunde ønskes og Fremgang har blevet Følgen af vore Foretagender. Dette Folks Historie fra Begyndelsen og indtil nu, er et Vidnesbyrd om den herlige Lærdom, hvorom Paulus saa skjønt yttrer sig i det Kapitel som jeg læste. Jeg ved, at Tusinder af dem, som i denne Eftermiddag lytter til min Røst have i deres Liv erfaret hvad jeg har omtalt, og om de havde Anledning til at tale, saa vilde de bekræfte hvad jeg har søgt, at fremholde.

De af Eder, som have hørt Evangeliet i fremmede Lande; de af Eder som ere samlede hertil fra Jordens Nationer; de af Eder, som have udgaaet som Missionærer til fremmede Lande; de af Eder, som have boet i

dette Land, og som have haft Besværligheder at stride med, hvilke have været forenede med vor Bosættelse i disse Dale, kunne ogsaa bevidne om Troens Kraft. I have alle erfaret den i en større eller mindre Grad, og om, som jeg sagde, Anledning kunde blive givet til Alle, saa kunde Tusinder af Vidnesbyrd erholdes, der vilde bekræfte Sandheden af dette: at Gud paa en forunderlig Maade har hjulpet Alle og Enhver af Eder. I have seet og erfaret hans Magt. Han har dygtiggjort Eder til at udføre Ting som undertiden for vort naturlige Øje, syntes at have været helt umulig at udføre. Er det ikke saaledes? Jeg veed at det er. Derfor, naar jeg taler til Eder om disse Ting, saa taler jeg ikke til et Folk, der ikke har haft nogen Erfaring i saa Henseende, eller som ere nødsagede til at tro, formedelst mine Ord. Det er ingen Teori, men det er en praktisk Kundskab, som vi have derom. Enhver af os, ja endog vore Børn veed, at der er en Kraft i Tro, som gjør det muligt at udføre meget som for det naturlige Øje synes aldeles umuligt.

Da vi nu have en saadan Erfaring, kan der saa være Nogen af os, som kan hengive sig til Mismod og som kan blive modfalden formedelst at Udsigterne undertiden ikke ere saa gunstige, som de kunde være? Jeg nærer større Frygt for en saadan Følelse iblandt de Hellige, end for noget andet, med Undtagelse af virkelig Overtrædelse. Naar jeg hører at de Sidste-Dages Hellige blive ligegyldige og tænker at, uagtet alle deres Anstrængelser, vanskelige Forhold ville indtræffe, da bliver jeg Hjertesyg, jeg føler mig fristet til at blive nedslaaet i mit Sind, at tabe Haabet, formedelst jeg veed, at naar saadanne Følelser ere de herskende da ere vi overvundne; Satan har da naaet sit Maal, og vi kunne ikke udføre det som Gud har bestemt for os at udføre. Naar vi have tabt vor Tro og vort Haab, da indtage vi en meget vanskelig Stilling og kunde med Lethed blive overvundne af vore Fjender. De søge at indskyde en saadan Følelse hos Eder. De søge at indgyde Mismod i Eders Hjerter. De vilde ønske at frarøve Eder alt Haab og i dets Sted indskyde Tvivl. Intet kan bedre stemme overens med Satans Planer. Intet vilde give hans Allierede og Efterfølgere større Haab om Sejr, end at se Eder tabe Tro og i dets Sted nære Frygt, Tvivl og Mismod. Jeg veed at alle saadanne Forsøg ikke ere af Gud. Jeg veed at det Individ, som giver efter for saadanne Følelser, har ikke Guds Aand boende i sin Sjæl. Omend Millioner modstride os, ja, om endog hele Verden vilde forene sig imod os, saa tilkommer det os dog ikke at blive mismodige, tvivlende eller at opgive Haabet. Det vilde være modstridende Guds Vilje angaaende dette Værk, og jeg advarer Eder alle imod en saadan Tilstand. Bortjag saadanne Følelser fra Eders Hjerter; thi om I ikke gjør det, saa vil Satan vinde Magt over Eder, og I ville tabe Eders Tro — den Tro, som burde være ligesaa stærk og urokkelig som Himlen. Vi ere kaldede til at udføre et uhyre stort Arbejde paa Jorden, og om vi blive modfaldne ved enhver lille Hindring, som kommer i vor Vej, saa vise vi os derved uværdige til den Tillid som Gud har skjænket os. Han giver os Haab. Han skjænker os Glæde og Fred, og hvor mørke Udsigterne end synes at være, saa giver dog disse Følelser sig tilkjende, naar vi lever som vi bør. Have I nogensinde følt andet end Glæde og Fred, naar I vare under den Hellig-

aands Indflydelse? Nej! — Jeg veed at I kunde ikke have nogen anden Følelse. Jeg veed at naar en Person er under den Helligaands Vejledning, da har han Haab, Glæde og Fred, og føler at Gud er med ham, at hellige Væsener ere ved hans Side, og at han skal sejre om han kun vil gjøre Herrens Vilje. Omstændigheder kunde muligvis undertiden være anderledes end hvad vi ønske, eller som vi kunde ønske, eller som vi skulde ordne det, om vi havde Magt dertil; men ved at sætte vor Forhaabning til Gud, saa vil han styre Omstændighederne til vort Bedste, og tilvejebringe et saadant Resultat, som vil forherlige hans Navn og medbringe Frelse for hans Folk.

Jeg beder Eder derfor mine Brødre og Søstre, at søge Kraft fra Herren. Det er for nærværende en god Tid for Zion. Jeg har aldrig i min Erfaring i denne Kirke seet en bedre Tid. Jeg har aldrig seet en Tid, efter min Opfattelse, at vi havde større Grund til at offre Taksigelse til Herren, end vi nu have. Omend vi maa døje Besværligheder, Prøvelser og Sorger, saa lad os dog betragte disse fra Gud, og ikke blive nedtrykte i vort Sind, eller tænke at vi ere forladte og forglemte. Lad aldrig en saadan Følelse trænge ind i Eders Hjerter; men, som jeg sagde, lad os søge Kraft hos Herren. Lad os erindre hvor mange, mange Gange han har befriet os. Han har endnu aldrig været døv for vore Bønner. Han har endnu aldrig tilbageholdt sin Hjælp. Han har altid aabnet en Udvej for os. Han har altid tildelt os rigeligt af sin Aand, naar vi have søgt efter den. Have I nogensinde anraabt ham i Eenrum, uden at han har hørt Eder og besvaret Eders Bønner samt udgydt sine Velsignelser og fyldt Eder med sin Helligaand? Aldrig har en trofast Mand eller Kvinde, henvendt sig til ham og udgydt sit Hjertes Følelse, uden at han har kommet til deres Hjælp og Befrielse samt skjænket dem Fred og Glæde. Han har lettet deres Byrder og har givet dem Alt som deres Hjerte kunde ønske sig.

Brødre og Søstre! Lad os fremdeles sætte vor Tillid til Gud, og jeg kan bevidne for Eder at om I det gjør, saa vil han føre Eder fremad, indtil at I have naaet tilbage til ham og i hans Nærhed ere blevne kronede med Ære ved hans højre Side, hvilket er min Bøn for Eder Alle i Jesu Kristi Navn. Amen.

— Forældre burde altid være meget forsigtige, ikke at tugte sine Børn medens de selv ere ophidsede. Der findes visselig saadant som retfærdig Vrede, der øjeblikkelig straffer en Forbrydelse, men Forældre burde aldrig i Vrede tugte sine Børn. Om de gjør det, saa er det til stor Skade istedetfor Nytte. Lad det ulydige Barn vente indtil Vreden er gaaet over og lad det saa forstaa at det gjør Forældrene ondt, at være nødsagede til at straffe det, men at det er nødvendigt for Barnets eget Vel.

Den 15de Marts 1890.

Nogle Raad angaaende Emigrationen.

Eftersom Tiden nærmer sig, at en ny Emigrations-Saison vil begynde, saa anse vi det som vor Pligt, herved at meddele nogle Raad og Forskrifter som vi ved vor Erfaring har fundet nødvendige at efterkomme for at undgaa Besvær og mange Ubehageligheder, som ellers ofte paa Grund af Ubetænksomhed eller Uforstandighed let kunne opstaa og haaber at Præstedømmet vil staa de Hellige bi i Raad og Daad.

Navnelister m. m.

For at Konferencepræsidenterne maa kunne blive i Stand til i rette Tid at indsende Navnelisterne til dette Kontor, hvilke maa være her mindst 2 Dage før Emigrationens Afgang, saa bør alle som agte at emigrere, ufortøvet underrette sine respektive Forstandere derom, og til dem indsende fuldstændig Opgave over Navn, Alder, Stilling og Bestemmelsessted. Om det er Nogen, som ikke kan forene sig med de Helliges Selskab til Kjøbenhavn, saa kunne de skrive direkte til dette Kontor, og samtidig give Oplysning om, naar de agte at ankomme, samt opgive Navnet paa det Dampskib, som de forvente at rejse med og fra hvilket Sted de tiltræde Rejsen. For de, som ankomme hertil pr. Fernbane er ogsaa de samme Forholdsregler nødvendige. Alle saadanne Personer maa være i Kjøbenhavn senest om Morgenen paa Afgangsdagen.

Angaaende Bagage.

Meget store Kufferter eller Kister ere særdeles upraktiske og man bør derfor, saa meget som muligt undgaa at benytte saadanne. Det er under alle Omstændigheder bedre at have to eller flere, mindre Kufferter, end en meget stor, formedelst de ere lettere at behandle ved Ombytninger, som forekommer under Rejsen og derved befordres Expeditionen, og, hvad som for Emigranterne er af endnu større Vigtighed, er at de ikke slaaes saa let itu og ere, ved Toldinspektionen i Hull og New York meget lettere at aabne. Alle Kufferter burde være vel lavede og godt ombundne med Reb. Sække ere mest hensigtsmæssige for Sengklæder og lignende. Al Bagage bør være tydelig mærket med Ejerens Navn, saavelsom fuldstændigt Navn paa Bestemmelsesstedet. Mange Ubehageligheder er undertiden opstaaet, formedelst dette er blevet forsømt og man resikerer tillige ved en saadan Forsømmelse, at tabe sine Sager. Navn og Adresse paa Kufferter og andre større Rejseeffekter bør være malet med Oljefarve; at skrive Adressen paa Papir og sy eller fæste den fast med Søm paa saadanne Sager nytter ikke. Al Bagage som Emigranterne behøve under Rejsen, saasom Sengklæder, Proviantkurve m. m., bør foruden Adressen være mærket: Wanted; men Alt som man ikke nødvendigt behøver undervejs er det bedst at lade komme ned i Lastrummet.

Vi ønske særdeles at paaminde de emigrerende Hellige om at kun 135 Pund Bagage er tilladt paa hver hel Billet og det halve for hvert Barn mellem 5 og

12 Aar. For Børn under 5 Aar er ingen fri Bagage tilladt. Overvægt koster omtrent 30 Øre pr. Pund fra New York til Salt Lake City.

Proviant, Sengklæder m. m.

Proviant erholdes frit under Opholdet i Liverpool og paa Rejsen derfra til New York; men under den øvrige Del af Rejsen maa Emigranterne underholde sig selv. Det fordres for Omkostninger i Kjøbenhavn og for Proviant over Nordsøen og under Jernbanerejsen i Amerika, omtrent 20 Kroner for hver voksen Person, hvilket Beløb Enhver bør have foruden Billetprisen. Alle Emigranter bør være forsynede med Sengklæder, og tillige med en Tallerken, et lille Spisefad, en Drikkekop, Vandflaske, Vadskefad (alt af Blik) ligeledes Kniv, Gaffel og Ske; desuden bør medbringes Sæbe og andre nødvendige Toilettegjenstande.

Der er en Lov i Amerika, som forbyder alle Umyndige — alle under 16 Aar — at stige iland, om de ikke ere i Følge med sine Forældre eller en lovlig Formynder, som ansees for at kunne forsørge og opdrage dem. Saa at om, for Eksempel, en Hustru har mindreaarige Børn med sig, agter at rejse, og hendes Mand allerede er i Amerika, maa hun først fra ham erholde et edsvoret Bevis, undertegnet af en Notarius Publicus, hvori alle de af hans Familje, som agte at emigrere, ere navngivne og tillige bevidnet at han er villig og i Stand til at forsørge dem. Det gjælder ogsaa i saadanne Tilfælde, naar at Faderen sender for kun en Del af Familjen, om saadanne Medlemmer ere under 16 Aar, og da maa ogsaa den Person navngives som paatager sig at varetage Børnene under Rejsen.

Vi kunne endnu ikke bestemme Emigrationsprisen for den tilstundende Saison, men antage at den vil blive den samme som sidstledne Aar, og muligvis lidt billigere. Vi haabe dog i vort næste Nummer, at kunne give fuldstændig Oplysning om Prisen saavelsom Afgangstiden for det første Selskab, hvilket vi nogenlunde sikkert kunne forvente at ville afgaa sidst i April Maaned.

Vi have til Slutning nogle Ord at sige til de som nu med Haab og Længsel vente paa Befrielsens Stund, naar de vil forlade Babylon og komme til Zion, og der forvente at faa nyde Herrens Velsignelser. Vær altid i Erindring, at Zion betyder de „Rene af Hjertet", og at Enhver, som rejser dertil med den faste Beslutning at tjene Herren, vil finde det at være et velsignet Land. Men de maa berede sig for at lide med Guds Folk om de sluttelig forvente at glædes med dem. De Helliges Fjender søge nu at gjøre Alt i deres Magt for at bringe Guds Folk i Trældom, og det beror paa de Helliges Trofasthed, hvorlænge Herren tillader det trykkende Aag at hvile paa dem. Derfor formane vi Alle, som agte at rejse dertil, at undersøge sit Hjerte om de ere beredte og villige til at tjene Herren i Modgang saavelsom i Medgang.

Konferencemøder.

Konferencemøderne ville blive afholdte i følgende Orden:

I Norrkøping.............	den 3die	og 4de	April
„ Stockholm...............	„ 6te	„ 7de	„
„ Kristiania..............	„ 12te	„ 13de	„
„ Kjøbenhavn..............	„ 19de	„ 20de	„
„ Malmø...................	„ 26de	„ 27de	„
„ Aalborg.................	„ 3die	„ 4de	Maj
„ Aarhus..................	„ 10de	„ 11te	„

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Er der en Gud?

(Af A.)

I denne, det nittende Aarhundredets oplyste Tidsalder, naar Videnskaben har gjort saa stor Fremgang og der eksisterer et saa stort Antal Religionssamfund, hvilke alle have til Opgave at oplyse Menneskene om Gud og om det tilkommende Liv, finde vi iblandt den opvoksende Slægt af alle Klasser, et tiltagende Tvivl om Guds Tilværelse samt om et Liv efter dette, og, som en Følge deraf, en tiltagende Ringeagt for Religion, hvilket leder Menneskene til mere uforhindret at deltage i Verdens „Adspredelser" og „Glæder", og at sluttelig, naar ved overdrevne Udsvævelser eller ved andre Omstændigheder møde Modgang, med egen Haand forkorte Livet.

Det er et sørgeligt Billede, som her fremstiller sig, og sørgeligst formedelst at under de nuværende kristne (?) Forhold og Opfatning om Gud og hans Egenskaber, det ikke kan undgaaes uden at denne Tvivl vil sprede sig, begrundet paa at Kristenhedens Lærdomme ikke stemme overens med Bibelen, ej heller med Fornuften. Man kunde tænke at, det ville være nødvendigt for de evangeliske Foreninger, som nu udsende Missionærer til Hedningerne, for at vinde Proselyter, istedet derfor vilde virke blandt „Hedningerne" i sin egen Hjemstavn, hvilke under Navn af Kristne dog fornægte Guds Tilværelse.

Aarsagen til denne sørgelige Stilling er, for de Sidste-Dages Hellige, let at fatte, fordi Verden ikke vilde i Apostlernes Tid „fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren, og de vendtes fra Sandheden til Fabler". Himlen blev tillukket og Gud aabenbarede sig ikke mere til Jorden. Falske Begreber angaaende Guds Person og Egenskaber opstod og tiltog gjennem den lange mørke Vankundigheds Nat, indtil at den evige og almægtige Abrahams, Isaaks og Jakobs Gud, tabtes af Sigte og Menneskene nu istedet derfor tilbede og anraabe et Indbildnings Foster, en Myth, som ikke kan tænkes eller forklares at være i nogen Skikkelse. Er det da forunderligt, at Tvivl opstaar hos dem som benytte den Fornuft, som er medfødt hos dem? Fornuften

Naturen og Videnskaben fremstille sig og protestere mod Muligheden af en saadan Gud.

„Hvorledes kunne vi", siger En, „erholde Vidnesbyrd om Guds Tilværelse, og erholde Kundskab om den sande og levende Gud"? Naar Paulus holdt sin Forsvarstale paa Areopagen, i Athen, sagde han: „I atheniensiske Mænd! jeg ser, at I i alle Maader ere omhyggelige for Eders Gudsdyrkelse. Thi der jeg gik omkring og betragtede Eders Helligdomme, fandt jeg og et Alter, paa hvilket var skrevet: for en ukjendt Gud. Denne nu, som I ukjendt dyrke, denne forkynder jeg Eder. . . . . Og han har gjort, at al Menneskens Slægt bor paa den ganske Jordens Kreds af et Blod; . . . . thi i ham leve og røres og ere vi, som og nogle af Eders Digtere have sagt: vi ere jo og hans Slægt."

Ligesom det var med Athenienserne, at de offrede til en ukjendt Gud, saa er det ogsaa nu med Menneskeslægten, i visse Henseender. Vi ville nu komme til vort Emne og give nogle Spørgsmaal: Af hvad Aarsag var det at Folket i Athen, hvilke vare Afgudsdyrkere, havde oprejst et Alter til en ukjendt Gud? Hvad er det som inspirerer Hedningen til at tilvirke Guder, til hvilke han beder og anraaber om at erholde visse Velsignelser, og hvilke han saa meget frygter at fortørne? Hvad er det som hos de Kristne indgyde et Begjær, at paa en eller anden Maade dyrke Gud? Svaret bliver: fordi de Alle føle Trang til at anraabe et højere, mægtigere Væsen om Hjælp og Bistand. Hvorfra nedstammer dette Begjær, hos Hedningerne saavelsom hos de Kristne, at i Nød og i Særdeleshed naar Livet er i Fare, henvende sine Tanker til et Væsen som vi ikke kjende? Paulus besvarer dette, idet han siger: „vi ere jo hans Slægt". Den stille, hviskende Stemme i Mennesket, som Alle ved en eller anden Tid i Livet erfare, siger os at der er en Gud, eller hvad end Menneskene behage at kalde det Væsen, som Alle — Hedninger, Muhamedanere og Kristne — dyrke, endskjøndt paa forskjellige Maader, fordi deres Samvittighed byder dem at gjøre saaledes. Om Menneskene kunde forstaa dette herlige Forhold paa den rette Maade, saa ville de bedre kunne tjene ham. Dette naturlige Begjær at dyrke Gud er Aandens, eller Barnets Trang efter at nærme sig sin Fader som bor i Himlen. „Vi ere jo hans Slægt", eller med andre Ord, alle Mennesker bestaa af Aand og Legeme. og Aanden, hos Hedningerne saavelsom hos de Kristne, er udgaaet fra Faderen i Himlen, og det er den, som paa en eller anden Maade viser denne Ærefrygt for Gud. I dette medfødte Begjær at dyrke et højere Væsen, hvilket Væsen, grundet paa traditionelle Lærdommes Indflydelse hos forskjellige Folkeslag, repræsenteres i Afgudsbilleder af Sten, Træ og Metal eller hos de Kristne, som et aandeligt Væsen med eller uden Bestanddele, se vi et Bevis som, for enhver oprigtig tænkende Person, burde være en fuldstændig Overbevisning for, at der findes en evig, udødelig Gud, hvorfra vi ere udgangne, og om vi ere hans Børn saa maa der ogsaa eksistere et Liv efter Døden. Om vi betragte Naturen saa finde vi, at Alt bevidner at der eksisterer en Aarsag for alle Ting, og at alle Ting ere skabte for et vist Øjemed. Ingen turde vove at indvende derimod, endskjøndt vi med vort indskrænkede Begreb ikke kunne forstaa Øjemedet med alle disse Ting i den uendelige Skabelse, saa kunne vi dog drage den Slutning, fra hvad vi forstaa og se med vore Øjne, at Gud har indstiftet Alt for vise og nyttige

Øjemed. Videnskaben giver os mere og mere Oplysning i saa Henseende og bekræfte disse Paastande.

Lad os i Korthed undersøge Menneskets Organisation, det Væsen som er det fornemste af alle Guds Skabninger paa Jorden, men hvilket man dog mest forsømmer at lære at kjende. En vis Filosof sagde en Gang: „Menneske, lær at kjende dig selv." Om denne Opfordring blev antaget, saa vilde visselig al Tvivl om Guds Tilværelse snart forsvinde. Naar Barnet fødes, saa bliver det afskaaret fra den Næring som det forud, under dets Udviklings Proces, erholdt ved Moderen; det bliver beroende paa naturlig Føde for Livets Ophold, og vi finde hos ethvert Barn et medfødt Begjær efter denne Næring. Naturen har saaledes forordnet det, at naar Legemet behøver Næring da giver Hungeren sig tilkjende, grundet paa visse fysiologiske Love, som vi ikke her vil tage Plads at berøre, og Organerne, saa at sige, telegrafere denne Tilstand til den Del af Hjernen som staar i Forbindelse dermed. Men hvor kan man finde denne Næring? Den findes i Naturen, og Mennesket er tildelt Forstand, ved Jagttagelser og Forskninger, at udvælge det som er mest tjenligt for Legemet, i Forhold til Alder og Omstændigheder, og om det erholder noget, som ikke er for dets Bedste, saa protesterer Nervesystemet derimod ved at tilkjendegive Smerte. Barnet udvikles og om en kort Tid begynder det at vise at Mennesket ikke er født for blot at nyde af Jordens Velsignelser, men at det ogsaa besidder en social Natur, som inspirerer til Venskab og Kjærlighed mod Andre, og som tillige kræver en Gjengjæld af samme for sin egen Lykke. Disse Følelser udvides og tiltage mere og mere hos Mennesket, og er den Grund hvorpaa Hjemmet og Familjen bliver bygget. Hvorfra kommer disse Følelser og hvorfor eksistere de? Det er maaske ikke nødvendigt at fremhæve nogle Bevis for at de ere naturlige, medfødte, hos Mennesket, og at deres Øjemed er at, hvor de vedligeholdes rene, gjøre Menneskene lykkelige i hverandres Selskab, i den store menneskelige Familje, hvorom vi have det store Bud, at vi skulle elske hverandre; men i Særdeleshed finde vi disse Følelser inden den huslige Familje, hvor Børnene elsker sine Forældre og disse paa sin Side elske hverandre, samt søge at gjøre Alt for sine Børns Lykke og fremtidige Vel. Disse Egenskaber ere „medfødte", som man i Almindelighed udtrykker sig, endskjøndt det er vor Anskuelse at de ere en Del af Aandens Egenskaber, og vi finde, at det er saaledes ordnet i Naturen, at disse Følelser kunne blive tilfredsstillede. For at Manden maatte kunne finde et Væsen der var værdig den Kjærlighed, som var nedlagt i hans Natur, saa blev Kvinden skabt, og disse to, ved gjensidig Kjærlighed blev Et. Saa langt som vor Kundskab strækker sig om Mennesket, som et fysiskt og socialt Væsen, finde vi at Alt i Skabelsen er dannet for at svare til dets Behov. I saa Henseende staar Intet tilbage, om blot Menneskene selv ville ordne sine Omstændigheder saaledes som det er bestemt at de skulle gjøre.

Saaledes se vi, at der findes enhver Ting som tilsvarer Menneskets fysiske og sociale Livs Behov, saasom Føde i Dyre- og Planteriget, samt Uld og andre Materialier hvoraf Klæder kunne tilvirkes, eller med et Ord Alt, som er nødvendigt for Mennesket som et fysiskt Væsen. Hjemmet og Familjen er dannet for at tilfredsstille den sociale Naturs Følelser, som ethvert ufordærvet Menneske er i Besiddelse af, og som

allerede i Barndommen viser sig i den Kjærlighed, som Barnet nærer for Moderen og Moderen for sit Barn, og den som vil paastaa, at en saadan Kjærlighed, som Moderen nærer for sit Barn, ikke er af højere Oprindelse end hvad som tilhører Jorden, den er i Sandhed uimodtagelig for Noget der er Ædelt.

Sluttelig er Mennesket ogsaa at betragte som et moralskt Væsen, hvori det, ligesom i dets intellectuelle Egenskaber overgaar Dyret. Ligesom Mennesket er det højeste i Skabelsen, saa er ogsaa den Del af Hjernen, hvor den moralske og intellectuelle Karakter virker, sat som Kronen paa Mennesket, d. v. s. højst oppe, nærmest sin Skaber. Se en Person med en høj aaben Pande og en høj Isse, og vi se i ham et Præg af Guddommelighed, en Mand som er ærværdig fordi han selv nærer Ærefrygt. Der findes, i den moralske Karakter hos det ufordærvede Menneske, et Begjær efter at være barmhjærtig, hjælpsom og ædelmodig, og man finder i Samfundet mange Lejligheder at tilfredsstille dette Begjær. Det virkelige moralske Menneske er sandfærdig og oprigtig, og nyder Glæde og Tilfredsstillelse derved. Det føler ogsaa en Trang til at vise Ærefrygt for Alderdommen, ja, i alle Henseender finde vi at der eksisterer Noget, som svarer til Menneskenes rene Tilbøjeligheder, og skulle vi da sluttelig vove at paastaa, at der ikke eksisterer noget Væsen som kan tilfredsstille eller tilsvare den medfødte Attraa, som vi besidde, at henvende os i Bøn til et højere Væsen, hvorom vi, endskjøndt vi ikke kunne se ham, dog for os selv have et fast Vidnesbyrd at han eksisterer.

Om vi vende os mod Skabelsen og gaa igjennem Videnskabens lange Labyrinther; om vi fordybe os i de urandsagelige geologiske Tidsperioder; om vi vende vort Blik mod den ubegrændsede Stjernehimmel og i Forening med Astronomerne forsøge at udgrunde de Millioner paa Millioner af Planeter som, lig vor Jord, svæve i Verdensrummet; om vi ville tænke os at Jorden kunde smæltes til en flydende Masse og bortdunste til den fineste Æther, hvilket vilde tage mange hundrede Tusind Aar, at ved en ligesaa hurtig Bevægelse, som den med hvilken Jorden nu drejer sig omkring sin Aksel, bringes til en samlet Masse, saa bliver Svaret det samme: „Gud er Ophav dertil". Overalt, hvor vi vende os, er det skrevet: „Der er en Gud, en levende Gud, en personlig Gud, i hvis Billede Mennesket er skabt, og til ham føle vi et naturligt Behov at henvende os i Bøn!" Det er evigt Liv at kjende den sande og levende Gud". Kan der findes noget højere at stræbe efter end at lære at kjende Gud som vor Fader?" — „Daaren siger i sit Hjerte: der er ingen Gud".

— Ve dem, som forvende Sandhedens Veje, thi Herren vil gaa i Rette med dem.

— Bøj dit Øre og hør de Vises Ord, og sæt dit Hjerte til Guds Kundskab.

Salomon.

Hvorledes Børn bør opdrages.

Den største Vanskelighed hos de, som have under deres Bestyrelse at opdrage Børn, finder man i den Kjendsgjerning, at de endnu ikke have lært at styre sig selv. Et Barns Opdragelse indbefatter dets fysiske, intellectuelle og religiøse Udvikling, og blot den, som selv er udviklet i disse Egenskaber, er i Stand til med Fremgang at lede Andre.

Det er sørgeligt, men et vel bekjendt Factum, at to tredjedele af Menneskeslægten, er kroniske Invalider — sjælden rigtig syge, men aldrig rigtig friske; aldrig i en saadan Tilstand at de uden Smerte kunne udføre det som burde være Tankens og Musklernes naturlige Virksomhed. De foretage kun lidet, men udføre endnu mindre; de erholde i deres Liv blot en lille Del af den Glæde som tilkommer dem. Hvormeget af dette en uriglig Opdragelse i Barndommen har foraarsaget tilkommer enhver Fader og Moder at udforske.

Alle Forældre burde have Kundskab om Fysiologi, for at kunne være i Stand til at med Visdom behandle sine Børn fra deres spædeste Alder, og at undervise dem om denne vigtige Kundskab ligesaa snart som de ere gamle nok til at kunne fatte. I Skolen bliver vigtige Grene af Kundskab lærte, men Underretning i Fysiologi gives ikke med den Interesse, som det er Forældrenes Pligt at lægge for Dagen i Hjemmet. Om den nødvendige Kundskab om Fysiologi var givet Børnene, saa vilde der ikke være saa mange nervøse, syge-lige Personer, som kun er en Byrde til sig selv og til sine Omgivelser. Hvor man finder en „sund Sjæl i et sundt Legeme" der finder man ogsaa en mærkværdig Kraft. Et Barn som er i Besiddelse af saadanne Egenskaber søger altid at vinde Kundskab. Det søger at vinde den i Forældrenes Samtale. Om Forældrene, formedelst Omstændigheder, som omgav dem i Ungdommen, ikke ere hvad de ønske at deres Børn skulle blive, saa burde de til det yderste anstrænge sig for at overvinde sine Ufuldkommenheder. De ville finde det et vanskeligt Arbejde, og kunne i Virkeligheden aldrig naa til det Standpunkt som de kunde have været om de fra Barndommen havde blevet opdragede dertil; men de kunne dog gjøre meget til at blive et saa passende Selskab for sine Børn, som deres Ønske er at de skulle omgaaes med.

Mere nødvendigt end alt andet er dog den religiøse Undervisning. Kun faa Personer, hvad end deres Hensigter ere, ville med Vilje, eller med sit Samtykke, holde sin Søn eller Datter i „Vankundighed om ham, ved hvilken vi leve, røres og have vor Tilværelse". Men hvorledes kunne Børnene undervises, om Forældrene ikke selv have blevet underviste? „Vær hvad I ønske Eders Børn at blive!" møder Forældrene under alle Omstændigheder, og først, naar vi have lært at handle i Overensstemmelse med denne vigtige Regel skulle vi ret forstaa at opdrage vore Børn. (Phrenological Journal.)

Dødsfald.

Vi have pr. Telegram modtaget den sørgelige Efterretning at:

Ældste John A. Quist,

Præsident for Gøteborgs Konference,

døde i Wingåker, Sverige, af Mavebetændelse, den 13 dennes. Videre Underretning er endnu ikke kommet os ihænde.

Marie Norseth døde paa Rigshospitalet i Kristiania, den 10de Februar 1890, efter en langvarig Sygdom. Hun var født den 6te Februar 1851, i Tjölding Sogn, Norge, og annammede Evangeliet i April 1885. Hendes Ægtefælle og 7 smaa Børn føle dybt Savnet af den Hensovede. Hun døde som en trofast Sidste-Dages Hellig, i Haab om en herlig Opstandelse.

Christine Jacobsen døde i Skedsmo, Norge, den 11te Februar 1890. Hun var født i Skedsmo den 15de Maj 1816 og blev døbt i 1867 og døde i fuld Tro paa Evangeliet.

Jens Nielsen døde i Fairview, Sanpete County, Utah, den 4de September 1889. Han var født i Ulerup, Holbæk Amt, Danmark, den 22de September 1817; annammede Evangeliet den 3die November 1857 og emigrerede til Utah i 1875.

Johannes Jacobsen (Korsvolden) døde i Aker, Norge, den 12te Februar 1890. Han var født i Aker 1813; blev døbt i 1858 af Ældste Carl Fjeld. Han var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Caroline Folkmann, født Andersen, afgik ved Døden, i Plain City, Utah, den 25de Januar 1890. Hun var født den 17de Marts 1838, i Kristianssand, Norge, og døde, som hun havde levet, trofast til alle Evangeliets Principer.

Johanne Jensen døde i Salt Lake City, den 9de Februar 1890. Hun var født i Agersted Sogn, Hjørring Amt, Danmark, den 29de April 1806, annammede Evangeliet i 1878 og emigrerede samme Aar til Utah.

Ane Johansen døde i Pleasant Grove, Utah, den 1ste Januar 1890, efter to Aar og ni Maaneders Sygeleje. Hun var født i Taars, Hjørring Amt, Danmark, den 1ste Marts 1820 og blev indlemmet i Kirken i 1861; emigrerede til Utah 1862 og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).